

RECHTBANK

Een vette vlek

Hoewel zijn DNA was aangetroffen op een opengebroken raam in Koarnjum, ontkent een 31-jarige Leeuwarder pertinent dat hij iets te maken heeft met de inbraak die daar, op 28 juli vorig jaar, werd gepleegd.

„Heef u enig idee wat u op dat moment deed”, vraagt politierechter Nyke Vlietstra. De verdachte herinnert het zich niet. „Er was in ieder geval niks bijzonders.”

„Bent u wel eens in Koarnjum geweest?”, wil de rechter weten. „Nee”, antwoordt de geboren Somaliër, „mijn hele leven niet. Wel in Stiens.”

„De politie heeft een spoor aan de binnenkant van het in-klimraam gevonden”, vervolgt Vlietstra. „Een gezichtsafdruk, alsof iemand tegen het raam had geleund.”

Met wattenstaafjes verzamelden de agenten het achtergebleven DNA. Huidepitheel, concludeerde het Nederlands Forensisch Instituut (NFI).

„Het DNA-profiel matchte met uw dna”, zegt Vlietstra, „een kans van een op een miljard.” Advocaat Tjalling van der Goot grijpt in: „Het woord gezichtsafdruk ben ik nergens tegengekomen. Wel de omschrijving 'vette vlek'.” „Okay”, erkent de rechter, „een vette vlek.”

„Ik zou bij God niet weten hoe mijn DNA daar terecht is gekomen”, zegt de verdachte met een stalen gezicht.

De bewoners kwamen net na middernacht thuis. Ze zagen nog net iemand met een witte broek weglopen. De garagedeur stond open. Het uitzetraam was geforceerd. „Heb jij een broek met witte pijpen?”, vraagt Van der Goot aan zijn cliënt. „Nee”, zegt de verdachte, „zeker niet.”

Een armband, een zilveren ketting met acht bedeltjes en drie doosjes met kralenkettingen waren verdwenen. Vlietstra probeert het nog eens: „Zeggen die spullen u iets?” Het antwoord is kort maar krachtig. „Nee.”

Op zijn strafblad van 22 pagina's prijken volgens de rechter de nodige diefstallen, ook met braak. De rechter wijst ook op de reclasseringsrapportage. „Er wordt gezegd dat uw geweten nauwelijks ontwikkeld is.”

De rechter hoeft niet voor

**Verdachte:
Leeuwarder (31)**

**Feit: diefstal met
braak**

Vonnis: vrijspraak

herhaling te vrezen, meent de verdachte. Hij heeft een baan als uitzendkracht en wil samenwonen met zijn vriendin. „Als ik terugval, wil mijn vriendin niks meer met me te maken hebben. Dus ik heb wat te verliezen.”

Voor officier van justitie Thea Pitstra is er geen twijfel mogelijk: „Hij heeft de inbraak gepleegd.” Ze beklemtoont dat de verdachte het DNA niet kan verklaren. „Daar komt bij - en dat zeg ik heel eerlijk - dat het ook niet helpt dat hij een strafblad met 22 pagina's vermogensdelicten heeft.”

Ze eist daarom een werkstaf van tachtig uur en een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes weken met een proeftijd van drie jaar.

„Huidschilfers zijn zo overdraagbaar als de pest”, betoogt raadsman Tjalling van der Goot. „Misschien komt het wel door een muts die ooit in aanraking is geweest met mijn cliënt. Er is van alles mogelijk.”

Voor Van der Goot is maar een conclusie mogelijk: vrijspraak. Vooral omdat er geen andere omstandigheden of feiten zijn die wijzen naar zijn cliënt.

De rechter trekt zich even terug in de achterzaal om zich te beraden. Zo'n tien minuten is het stil. Alleen het droge geluid van trippelende vingers op een toetsenbord.

Dan zwaait de deur weer open. De officier stopt met typen. Iedereen staat op. „Gaat u maar weer zitten”, zegt Vlietstra. Met Van der Goot vindt ze dat alleen het DNA-spoor onvolgende is. „Dat betekent dat ik u vrijspreek.”

„Ik denk niet dat ik in hoger beroep ga”, reageert officier Pitstra. „Denkt u dat of weet u dat zeker?”, vraagt Van der Goot plagerig. Een grimmige blik van de officier: „Dat dénk ik.”

ANDRÉ HORJUS